

Zorile Bisericii Penticostale Odvoș

Trezirea spirituală de la începutul secolului al XX-lea se produce și în mica comunitate de neoprotestanți baptiști ce ființau în satul Odvoș, pentru că majoritatea credeau în vindecările divine și în minunile pe care le producea Duhul Sfânt.

Acest spirit novator al credinței în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este prezent în comunitatea noastră de neoprotestanți prin câteva credincioase precum: Tomescu Măria, Bălan Persida (Moștior), Pui Lucreția, care au frecventat și alte biserici precum cea de la Șoimoș sau Păuliș, unde au avut posibilitatea să se convingă de efectele și binefacerile Duhului Sfânt prin proorocii, vindecări și vorbire în alte limbi. Făcându-li-se cunoscute astfel de „lucruri” prin stăruință în rugăciuni vor fi și ele botezate cu Duhul Sfânt prorocind și vorbind în alte limbi. Era anul Domnului 1932.

O parte a credincioșilor simpatizează cu aceste surori, lăudând pe Dumnezeu pentru aceste minuni ale credinței, dar alții le acuză de falsitate și fariseism, zicând că au fost învățate să mimeze vorbirea în alte limbi. Printre acuzatori se remarcă a fi mai vehemenți Drăgănescu Isidor și Dubeștean Gligor.

În aceste momente de cumpănă însăși fratele Crașovan Ioan este dezorientat, nu știa ce să creadă, el care era liderul grupului de credincioși din satul Odvoș. Clarificarea vine din partea sorei Cornelia, soția sa care a fost botezată cu Duhul Sfânt în mod instantaneu. Astfel, într-o noapte când soțul ei se ridică din pat și se duce la grajd să vadă de vite, sora Cornelia se pune pe genunchi și se roagă Domnului cu multă stăruință, iar Duhul Sfânt se pogoară peste ea, iar când soțul, fratele Crașovan Ioan se întoarce de la grajd o găsește rugându-se și vorbind în alte limbi.

La întâlnirea cu frații de credință, le povestește acestora cele întâmplate și le propune să treacă la penticostalism. Propunerea sa este acceptată de majoritatea credincioșilor, până la urmă doar trei familii nu urmează la noua credință.

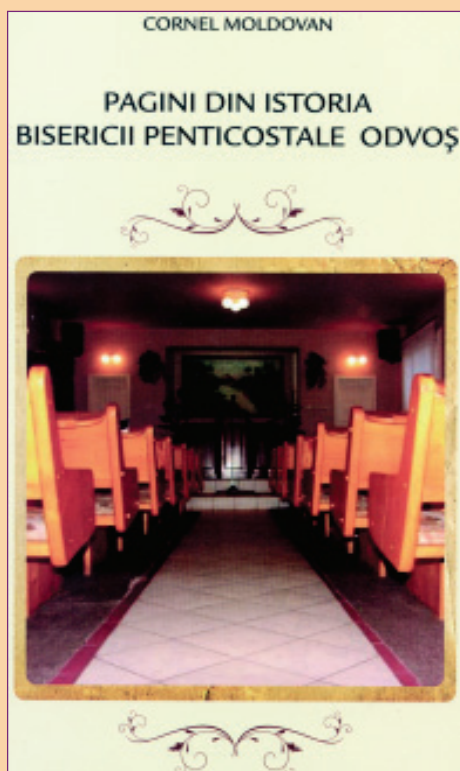

Prima Casă de Rugăciune din Odvoș (1928-1935)

Dintre cele trei familii două se rătăcesc: Drăgănescu Isidor și Dubeștean Gligor, iar familia Todincă Gheorghe și Elena, în cele din urmă, se alătură penticostalilor. Mai mult, casa lor este pusă la dispoziția fraților, care se roagă aici aproape frecvent în perioada de început a penticostalismului din satul nostru.

Pastorul Gaia Gheorghe din localitatea Șoimoș este cel care a consființit (consacrat) oficial separația credincioșilor din Odvoș de baptiști și a oficializat noua credință penticostală în satul Odvoș. Evenimentul se va înfăptui cu mici curiozități în rândul neoprotestanților din Odvoș, însă a fost momentul în care penticostalismul devine un fenomen religios concret și, de aici încolo putem vorbi de Biserica Penticostală din satul Odvoș, începutul petrecându-se în anul 1932.

O perioadă de patru ani de zile se ocupă de actele de cult pastorul Gaia Gheorghe, fiind ajutat și de pastorul Mihai Olariu din Lipova. Acum și Locașul de cult se mută de la numărul 96 (la Melciu) la numărul 59 în casa lui Crâșnic Iacob (Iotoran).

Pastorul Moldovan Cornel consideră prioritară informația istorică a bisericii pentru generațiile ce-i vor urma și este lăudabilă strădania lui de a alcătui această lucrare bogată în informații ale trecutului penticostal din Odvoș. M-aș bucura dacă toți păstori penticostali din România ar avea această inițiativă pentru că istoria ne dă strălucire identității noastre creștine.

Multe aspecte ale trecutului din viața bisericii penticostale s-au pierdut odată cu trecerea generațiilor lipsind multor slujitori inițiativa stocării datelor istorice.

Un popor fără istorie își pierde identitatea, iar o biserică fără istorie riscă, de asemenea, să se confrunte cu aceeași situație.

Consider că lucrarea fratelui Moldovan Cornel este deosebit de importantă și îi îndemn pe toți slujitorii noștri să-i urmeze exemplul.

PAVEL RIVIȘ-TIPEI

Cuvând apreciativ la carte (extras din prefață)

Cornel Moldovan la amvonul Bisericii (2008)

Menționăm că, de la început, conducătorul neoprotestanților din Odvoș a fost fratele Ioan Crașovan.

Activitatea penticostalilor din Odvoș se confruntă cu o atitudine dușmănoasă din partea autorităților influențate în mod permanent de preotul ortodox al satului. Înainte de a menționa piedicile ce se puneau în calea desfășurării normale a activității Bisericii Penticostale din Odvoș, menționăm că cei ce ne-au condus inițial, pastorii Gaia și Olariu au avut și ei de suferit pentru credință.

Despre pastorul Olariu Mihai cunoaștem faptul că încă din anul 1927 activa în zona Lipova - Radna - Șoimoș și și-a extins apoi activitatea și în satul Odvoș, în anul 1932. Atunci când jandarmii de la Postul de Jandarmi Radna îi surprind pe credincioșii penticostali din comuna Șoimoș la rugăciune, într-una din serile lunii martie, îi arestează și îi duc la primărie, unde legitimându-i, află că între ei se găsesc doi credincioși penticostali: Partenie Pera și Olariu Mihai din comuna Lipova. Cei doi vor fi descălțați și bătuți cu lanțul la tălpi în așa hal încât Pera Partenie, după puține zile, moare în chinuri, lăsând în urma lui o văduvă cu doi copii minori.

Persecuțiile autorităților - jandarmi, preot ortodox, învățători - continuă, aceștia îi urmăresc mereu pe credincioși și îi reclamă ori de câte ori au ocazia. Astfel, în timpul unei întruniri a fraților, când au fost vizitați de un frate din comuna Toc, printr-o iscoadă, care se face că își caută tatăl, șeful de post este informat că printre frați este un străin.

Jandarmii intervin în forță și arestează o parte a credincioșilor însă cel căutat scapă, fiind ascuns în podul casei de către frați.

Când jandarmii împrăstie adunarea fraților, scoțându-i din locașul de cult pentru a-i duce la Postul de Jandarmi, ajunsese din Șoimoș și fratele pastor Gaia Gheorghe, căruia, defectându-i-se bicicleta a lăsat-o în capătul străzii la numărul 50, unde locuia fratele de corp al fratelui Crașovan Ioan, pe nume Vasile Crașovan. De acolo vede ce s-a întâmplat la numărul 59 unde era Adunarea, nu-și mai continuă drumul și se duce direct acasă

la fratele Ioan Crașovan la numărul 81, de pe strada alăturată, evitând astfel un iminent pericol.

Pastorul se știa urmărit și cu voia Domnului a scăpat de primejdie. De altfel șeful de post se exprimase o dată foarte clar: „pe ăla să-l pot prinde eu, ce vine de la Șoimoș!”

Acasă la fratele Crașovan, fratele Gaia se întâlnește cu acesta deoarece a fost trimis de la Postul de Jandarmi să-și ia hrană de drum pentru că arestații urmau a fi duși din post în post până la Arad, unde urmau a fi anchetați.

Cei doi frați Gaia și Crașovan se informează reciproc despre cele întâmplate apoi se pun pe genunchi și se roagă Domnului. Li se descoperă că nu vor fi duși la Arad, ci că vor fi eliberați.

Într-adevăr, minune, în satul învecinat Milova se produce o spargere, jandarmii sunt trimiși la locul faptei și arestații eliberați, după ce sunt aspru dojeniți, atenționați și sfătuiți să renunțe la manifestările lor religioase. Ca urmare credincioșii arestați sunt trimiși acasă.

Toate aceste evenimente au loc în anul 1935 și ca urmare în întreaga perioadă a anilor 1935-1945 credincioșii penticostali acționează cu multă precauție și băgare de seamă, „bucurându-se” doar de unele atenționări și apostrofări.

Concluzionând asupra acestei perioade de început a penticostalismului de pe aceste meleaguri vom menționa faptul că în perioada anilor 1928-1932 credincioșii neoprotestanți din Odvoș au fost coordonați de pastorul baptist Vârșăndan de la Biserica din Milova, rugându-se în localul de la numărul 96, la Melciu.

Din anii 1932-1935 s-a făcut trecerea la penticostalism, mai apoi biserica se mută la numărul 59 - Iotoran, rugăciunile făcându-se și peste drum, la numărul 42, în casa lui Gheorghe Todincă.

În toată perioada amintită liderul credincioșilor din Odvoș este Ioan Crașovan, zis și Nuțu lui Rebaș, care a slujit în cadrul cultului, având diferite funcții și o rodnică activitate până în anul 1980.

Noul lăcaș de închinare din Odvoș